

relsen af Postvæsenet skal blive opfordret til at udtale sig derom, og jeg skal nærmere overveie Sagen". Det er dette, som man kalder en udtryffeligt Bevilling. Finantsministeren har her i Overensstemmelse med Postloven — det beder jeg udtryffeligt fastholdt — sagt, at dette Ønske skulde blive Gjenstand for Overveielse, og dette kalder man, at der er givet en udtryffeligt Bevilling, medens det udtryffeligt er forudsat i Lovgivningen, at denne Lagt skulde fastsættes af Finantsministeren, uden at han i den Anledning havde at henvende sig til Rigsdagen. Dette med Hensyn til den første Del af Bemærkningerne i Betænkningen. Vi ville nu se noget nærmere paa Forsættelsen. Det siges da videre: „Det paaberaabte Reglement af 2den September 1853, som hedder: „Foreløbigt Reglement for Afbenyttelsen af den danske Statstelegraflinie fra Helsingør til Hamborg" har sin Begrundelse i Lov af 17de Marts 1852 om Anlæget af den nævnte Linie". Man skalde efter disse Udtryk fristes til at tro, at det var en lovbegrundet Ordning af Taxterne, der fandt Sted ved dette Reglement, at det var i Følge den nævnte Lov af 17de Marts 1852, at Finantsministeren havde taget i sin Haand at fastsætte et saadant Reglement. Denne Lov af 1852 er heldigvis saa kort, at ærede Medlemmer lettelig ville kunne gjøre sig bekendte dermed og deraf se, at der Intet findes i den, der begrunder dette Skridt, at Finantsministeren har fastsat Taxterne, idet den hele Lov lyder saaledes: „Finantsministeriet bemyndiges til, i Finantsaaret 1852—53, ved Hjælp af Drefsunds- og Strømtoldens Administrationsfond, at bevirke de trende Sund- og Strømtoldsteder fatte i en elektro-magnetisk Telegrafforbindelse med Hamborg, med Mellemstationer i det Mindste for Kjøbenhavn og Flensborg, dog at dertil ikke anvendes mere end 200,000 Rd.

Der vil saaledes i denne hele Lov — thi med det Oplæste er Emnet udtømt, Loven er ikke længere — ikke findes noget Spor af Antydning af, at man med Lovbegrundelse har udstedt Taxter gjennem Administrationen. Det hedder nu videre i Betænkningen: „Senere gik Telegrafvæsenet over til Rigsraadet, men da det endnu var saa lidet udviklet, blev ingen Bevilling dertil optagen paa Normalbudgettet, men „Administrationsgrenens Behov" blev ved en Indtægts- og Udgiftsbevilling fastsat ved Tillægsbevillingsloven. Naar Ministeriet i denne Periode, har truffet Forandringer i Telegraftaxterne ved de tre i foranstøede Skrivelse nævnte Reglementer af 1857, 1859 og 1865, maa dette være stet paa givne eller forventet Bevilling af Rigsraadet, og naar der anføres, at der fra Rigsraadets Side ingen Indvending er gjort derimod, da kan dette kun betragtes som en Billigelse af den trufne Foranstaltning, altsaa som en meddelt Efterbevilling, og ikke, som Ministeren synes at mene, som en

Erkendelse af, at Fastsættelsen af Telegrafvæsenets Indtægtsfide var Rigsraadet udekommande." Den ærede Affatter eller Hærfallet vil altsaa paastaa, at, naar Ministeriet i denne Periode har foretaget Forandringer af Telegraftaxter, maa dette være stet paa givne eller forventet Bevilling af Rigsraadet. Jeg skal i den Anledning begynde med at oplyse, at i 1857, altsaa samtidigt med det første Telegrafreglements Udstedelse, blev der ved ministeriel Skrivelse, som er bekendtgjort gjennem Hæskripterne, altsaa paa ordinær Vis, udtalt til Ministeriet for Monarkiets fælles indre Anliggender fra Finantsministeriet, „at ligesom Taxterne for Fergevæsenet og Personpostbefordringen m. v. altid have været betragtede som Bestemmelser, der kunne træffes af administrativt Bestaaende, ansaa Finantsministeriet det i sin Tid tilstrækeligt, at Reglementet for det danske Telegrafvæsen af 2den September 1853 saavel som de sig til samme sluttende Tillægsbestemmelser, ifkun meddeltes Repræsentationen til Oplysning ved senere Bevillingsforslag, imod hvilken Anstuelsses Rigtighed ingen Indvending vides at være reist, hvorfor Finantsministeriet, i Betragtning af, hvad der hidtil er iagttaget, for sit Bedkommende heller ikke skjønner rettere, end at Intet kan være til Hinder for den af Ministeriet for Monarkiets fælles indre Anliggender paatænkte Fremgangsmaade med Hensyn til det nye Telegrafreglement, nemlig at Sagen kan afgjøres af Regeringen uden Rigsraadets Medvirkning." Ministeriet kunde altsaa med Hensyn til Telegraftaxter gjøre ligesaa, hvilket det ogsaa gjorde. Naar jeg oplæser denne Skrivelse, er det kun for at vise, at de senere Skridt, der foretoges af Administrationen i denne Retning, ikke vare Noget, der foretoges, uden at Rigsraadet i den Henseende var oplyst; thi gennem denne Skrivelse, der var bragt til almindelig Kundskab, var det slaet fast og udtalt for Alle, at dette var Administrationens Anstuelse. Man var altsaa bleven gjort opmærksom derpaa gennem denne almindelige og uimodsagte Udtalelse. Men dette Argument vil jeg selvfølgelig ikke tillægge en fuldstændigt afgjørende Vægt; det vil jeg derimod gjøre med Hensyn til et Argument, som er hentet fra Udalgetes Betænkning over Normalbudgettet for 1864—65. Ærede Medlemmer, der dengang ikke deltog i det politiske Liv, ville vide, at der fandtes et Normalbudget, der indeholdt visse urørlige Satser paa Indtægts- og Udgiftsfiden, og hvad Administrationen enten paa den ene eller den anden Side behøvede Mere eller fik Mere, blev fastsat ved en særlig Lov. Det, der altsaa dengang behandlede som Finantslov, var Tillægsbevillingslove. Der udtales da fra Rigsraadet følgende: „Ovenstaaende Indtægt er beregnet med de nuværende Gebytarifer som Forudsætning og med Telegrafcorrespondancen i 1862—63 som Udgangspunkt, saaledes, at der er paaregnet en saadan Forøgelse af det i det nævnte